

בס"ד. ש"פ משפטים, פ' שקלים, מבה"ח אדר, ה'תשכ"ט

(הנחה בלתי מוגה)

כי תשא את ראש בני ישראל גו' זה יתנו גו' מחצית השקל וגו' לכפר על נפשותיכם¹. הנה במחצית השקל ישנם ב' ענינים. הא', בתחלת נדבת המשכן שנתנו כל אחד ואחד מחצית השקל ומהם נעשו האדנים, והב', משהוקם המשכן שנתנו כל אחד מחצית השקל לקנות מהן קרבנות ציבור של כל שנה ושנה². וצריך להבין שייכות ב' הענינים שבמחצית השקל, אדנים וקרבנות, דלכאורה הם ענינים שונים ומובדלים זמ"ז בתכלית. דהנה, האדנים הם החלק היותר תחתון במשכן, ועד שאינם מעיקר המשכן, אלא רק יסוד המשכן, שהרי המשכן עצמו הוא הקרשים והיריעות, ומסקנת הגמרא³ היא דאמר קרא⁴ ועשית קרשים למשכן, משכן קרוי משכן, ואין קרשים קרויין משכן, היינו, שעיקר המשכן הוא היריעות, כמ"ש⁵ ואת המשכן תעשה עשר יריעות וגו', ואילו האדנים היו בתחתית המשכן, שעמדו ע"ג העפר שבקרקע המשכן, ועליהם היו הקרשים, ועליהם היריעות, היריעות התחתונות, ועליהם יריעות עזים, ועליהם עורות אילם מאדמים ועורות תחשים, שמזה מובן שהאדנים הם דרגא היותר תחתונה שבמשכן⁶. וכן הוא גם בהבחינות דסדר השתלשלות הנרמזים בפרטי הענינים שבמשכן, שהאדנים רומזים על הבחי' היותר תחתונה, כידוע⁷ שאדנים הוא מלשון שם אדני⁸, שענינו בספירות הוא ספירת המלכות, ספירה היותר תחתונה. ואילו ענין הקרבנות הוא עיקר ענינו של המשכן⁹, והו"ע נעלה ביותר, כמבואר בהמשך ההילולא⁹ שקרבנות הם ענין קירוב הכחות והחושים, כדאיתא בספר הבהיר¹⁰ אמאי איקרי קרבן ע"ש שמקרב, ועד כדי כך, שרזא דקורבנא עולה עד רזא דא"ס¹¹. ונמצא, שאדנים וקרבנות הם ענינים שונים ומובדלים זמ"ז בתכלית, ומהי שייכותם זל"ז, שלכן באים שניהם ממחצית השקל.

(7) לקו"ת להאר"ז ל"ס"פ ויקהל ור"פ פקודי.

(8) ראה רמב"ם ריש הל' בית הבחירה.

(9) ד"ה באתי לגני השי"ת פ"ב.

(10) סימן מו (קט). וראה סה"מ תרח"ץ ע'.

רכז. וש"נ.

(11) ראה זח"ב רלט, א. זח"ג כו, ב.

(1) ר"פ תשא (ל, יב"טו).

(2) פרש"י שם, טו.

(3) שבת כח, א.

(4) תרומה כו, טו.

(5) שם, א.

(6) ראה ביאורו"ז להצ"צ תשא (כרך ב)

ס"ע תתלא.

גם צריך להבין בכללות הענין דנתנת מחצית השקל לקנות מהם קרבנות ציבור, שעז"נ לכפר על נפשותיכם, שהקרבנות לכפרה הם באים², שהו"ע הכפרה על החטאים, וכידוע הפירוש¹² במ"ש¹ כל העובר על הפקודים, מאן דעבר על פיקודי דאורייתא, דקאי על חטא העגל¹³, שהוא חטא כללי ומקור ושוורש לכל החטאים, וכמו חטא עה"ד, כדאיתא בגמרא¹⁴ שבשעת חטא עה"ד הטיל הנחש בחוה וזהמא, וכשעמדו ישראל על הר סיני פסקה זוהמתן, ובחטא העגל חזרה זוהמתן¹⁵. ואף שלא חזרה הזוהמא לגמרי כמו שהיתה בחטא עה"ד, כדמוכרח מזה שגם לאחרי חטא העגל ישנו חילוק בין גופי אוה"ע לגופי בני"י להבדיל, כדברי הגמרא¹⁴ ישראל שעמדו על הר סיני פסקה זוהמתן, עכו"ם שלא עמדו על הר סיני לא פסקה זוהמתן, מ"מ, הרי חזרה הזוהמא במקצת עכ"פ¹⁶. והיינו, לפי שחטא העגל הוא מעין חטא עה"ד. וזהו מ"ש גבי חטא העגל וביום פקדי (על כל שאר החטאים) ופקדתי גו'¹⁷, היינו, שלולי חטא העגל לא היתה האפשרות לכללות ענין החטאים, כיון שחטא העגל הוא מעין חטא עה"ד שהוא השרש והסיבה לכל החטאים. והנה, ידוע שחטא עה"ד נשתלשל ממיעוט הירח, ומיעוט הירח נשתלשל משבה"כ דתהו, ושבה"כ נשתלשל ממיעוט וחסרון האור למעלה ע"י צמצום הראשון (כמבואר במאמרי כ"ק מו"ח אדמו"ר¹⁸ וגם במאמרים שלפנ"ז¹⁹). ועפ"ז מובן גודל מעלת הענין דמחצית השקל, דכיון שעל ידו נעשה הכפרה והתיקון על חטא העגל, שהוא כמו חטא עה"ד ששרשו הוא חסרון האור דצמצום הראשון, הרי מובן שהענין דמחצית השקל מגיע עד לבחי' האור שלפני הצמצום, לתקן את חסרון האור ע"י המשכת האור שלפני הצמצום. ונמצא, שמחצית השקל הו"ע כללי שנוגע לכללות העבודה דקיום התו"מ"צ שענינם לפעול המשכת האור האלקי למטה. וזהו גם הקשר עם פירוש הב' במ"ש כל העובר על הפקודים, כל דעבר בימא²⁰, שהרי בקרי"ס הי'

17 (17) תשא לב, לד ובפרש"י — מסנהדרין קב, סע"א.
 18 (18) ד"ה על כן יאמרו המושלים תרצ"א (סה"מ קונטרסים ח"א קצב, א ואילך. סה"מ תרצ"א ע' שיו ואילך).
 19 (19) סה"מ תרס"ד (הוצאת תשנ"ד) ס"ע קפז ואילך.
 20 (20) ירושלמי שקלים שם. וראה אוה"ת תשא ע' איתתלא. סה"מ תרס"ח ע' קמ. המשך תער"ב ח"ב ע' תתעד.

12 (12) אור החיים בשם הזהר. והוא בזהר חדש ר"פ תשא (מג, ד). הובא בסה"מ תרס"ה ע' קפט. פר"ת ע' רסג. ועוד. וראה גם אוה"ת תשא ע' איתתמוז. ח"ח ס"ע ג'צו.
 13 (13) ראה ירושלמי שקלים פ"ב ה"ג. תנחומא תשא יו"ד.
 14 (14) שבת קמו, א. וש"נ.
 15 (15) זהר ח"א נב, א. קכו, ב. ח"ב קצג, ב. ועוד. וראה גם תניא פל"ו.
 16 (16) ראה לקו"ש חכ"א ע' 151 הערה 52. וש"נ.

גילוי אלקות באופן נעלה ביותר, כמ"ש²¹ זה אֱלִי, מראה באצבעו ואומר זה²², ועד כדי כך, שראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי גדול שבנביאים²³, שזהו כללות הענין דהמשכת האור האלקי למטה. ועפ"ז צריך להבין השייכות דמחצית השקל לענין הקרבנות (שממחצית השקל קנו קרבנות ציבור דכל השנה), דהנה, ידוע שקרבנות ענינם הוא העלאה מלמטה למעלה, ועז"נ²⁴ חסד חפצתי ולא זבח, לפי שזבח (קרבנות) ענינו העלאה מלמטה למעלה, ותכלית הכוונה היא בענין ההמשכה למטה דוקא, שזהו"ע החסד (והיינו, שאף שישנו הרצון גם בענין ההעלאה דקרבנות, הרי זה רק חיצוניות הרצון בלבד, אבל פנימיות הרצון, שהו"ע החפץ, הוא בענין החסד, שהו"ע ההמשכה למטה דוקא). וכיון שקרבנות ענינם העלאה, צריך להבין מהי שייכותם למחצית השקל שענינו הוא המשכת האור למטה דוקא.

ג) **ולהבין** זה יש להקדים תחילה המבואר בד"ה אם כסף תלוה דפ' משפטים שנת תרכ"ט²⁵ (ששנה זו היא שנת המאה לאמירתו), שמקשה שם תוכן קושיא הנ"ל מצד אחר. דהנה אמרו רז"ל²⁶ על שלשה דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים, שהם ג' הקוין, דגמ"ח (אם כסף תלוה²⁷) הוא קו הימין, המשכה מלמעלה למטה, תורה הוא קו האמצעי, ועבודה שהו"ע הקרבנות, הוא קו השמאל, העלאה מלמטה למעלה. וצריך להבין, איך יתאים ענין עמידת העולם על העבודה (ענין הקרבנות) עם מ"ש חסד חפצתי ולא זבח. ובהמשך המאמר²⁸ מביא מ"ש בגמרא²⁹ ששה דברים אדם אוכל פירותיהן בעוה"ז והקרן קיימת לו לעוה"ב, וחשיב גם עיון תפלה, ופריך והא אנן תנן³⁰ אלו דברים שאדם עושה אותם ואוכל פירותיהן בעוה"ז כו', וחשיב שם רק שלשה דברים, ומתרץ, הני נמי בהני שייכי, ופירש רש"י³¹ שעיון תפלה הוא בכלל גמילות חסדים, דכתיב³² גומל נפשו איש חסד, והר"ש³³

(21) בשלה טו, ב.

(22) פרש"י עה"פ. שמו"ר ספכ"ג.

(23) מכילתא בשלח שם.

(24) הושע ו, ו. וראה אוה"ת פרשתנו

(משפטים) ע' אקסב. סה"מ תרכ"ט שבהערה

הבאה. וש"נ.

(25) סה"מ תרכ"ט ע' סט (וראה גם

בהנסמן שם).

(26) אבות פ"א מ"ב.

(27) פרשתנו (משפטים) כב, כד.

(28) שם ע' עא.

(29) שבת קכז, סע"א ואילך.

(30) פאה פ"א מ"א.

(31) שבת שם, ב — ד"ה הני.

(32) משלי יא, יז.

(33) פאה שם — ד"ה וגמילות חסדים.

מוסיף שנפש היינו תפלה, דכתיב³⁴ ואשפוך את נפשי לפני ה', והיינו, שע"י התפלה נעשית ההמשכה בנפשו, שזהו ע"ד ענין הגמ"ח שהוא בחי' השפעת החסד מאדם לחבירו. ומקשה על זה, שהרי ענין התפלה נכלל בקו העבודה, שהו"ע הקרבנות, כמארז"ל³⁵ תפלות כנגד קרבנות תקנום, והרי ענין הקרבנות הוא העלאה מלמטה למעלה (כנ"ל), וא"כ, איך אפ"ל שתפלה היא בכלל גמ"ח, שהו"ע ההמשכה מלמעלה למטה.

(ד) אך הענין הוא, כמבואר בהמאמר, שאע"פ שתפלה היא כנגד כללות ענין הקרבנות, הרי עיקר הענין בזה הוא קרבנות התמידים, כמארז"ל³⁶ תפלות כנגד תמידין תקנום, תמידין דייקא [והיינו, שתמידין מורה על התמידיות שבענין הקרבנות, שהרי הקרבת התמידין היא שנים ליום עולה תמיד³⁷, בבוקר ובין הערביים³⁸, והקרבה זו פועלת על כל משך היום והלילה, שזהו שתמיד של שחר הי' מכפר על עבירות הלילה ותמיד של בין הערביים על של יום³⁹ (ולהעיר גם ממאמר חז"ל⁴⁰ אם ראית ת"ח שעבר עבירה בלילה אל תהרהר אחריו ביום כו' ודאי עשה תשובה)], שכנגדם הוקבע החיוב דתפלת שחרית ומנחה (משא"כ תפלת ערבית שאין לה קבע⁴¹). והנה, בענין התמידין אמרו חז"ל⁴² שעל ידם נקראים ישראל רעיתי, מפרנסתי, שירעו אותי בשני תמידין בכל יום, הה"ד³⁷ את הכבש אחד תעשה בבוקר וגו', והיינו, שהתמידין הם ענין של פרנסה, דכשם שפרנסה בגשמיות ענינה הוא שע"י המזון נעשה חיבור הנפש בגוף, שאם לא יאכל איזה זמן יחלש, עד שברכות הימים יוכל ליפרד הנפש מן הגוף, כן הוא גם ענין הפרנסה למעלה שע"י התמידין, שע"י ישראל מפרנסין לאביהם שבשמים⁴³, דשמים הוא בחי' ז"א, ואביהם הוא בחי' חו"ב, וע"י התמידין מפרנסין ישראל לאביהם שבשמים, שנמשך בז"א ובחו"ב מבחי' נעלית יותר שעלי' נאמר⁴⁴ כי לא אדם הוא גו'. ועי"ז נמשך או"ס בעולם, שענין זה הוא ע"ד וברוגמת חיבור הנפש והגוף, כמארז"ל⁴⁵ מה הנשמה ממלאה את הגוף כך הקב"ה ממלא את העולם.

34) שמואל"א א, טו.	40) ברכות יט, א.
35) ראה ברכות כו, א"ב ("תפלה במקום קרבן היא"; "אסמכינהו רבנן אקרבות").	41) שם כו, א (במשנה). כז, ב.
וראה רע"מ בזח"ג כח, ב.	42) שהש"ר שם. וראה יל"ש שה"ש רמז תתקפג.
36) ברכות שם, ב.	43) ראה זח"ג ז, ב.
37) פינחס כח, ג.	44) שמואל"א טו, כט.
38) שם, ד.	45) ראה ויק"ר פ"ד, ח. מדרש תהלים קג.
39) במדב"ר פכ"א, כא. שהש"ר פ"א, ט.	א.

ויש לומר, שכשם שחיבור הנפש והגוף הוא בכח המפליא לעשות דוקא⁴⁶, כך גם המשכת אלקות בעולם, חיבור רוחניות עם גשמיות, היא מבחי' כי לא אדם הוא דוקא. והענין בזה⁴⁷, שהתמידין חלוקים מכל הקרבנות, שכל הקרבנות ענינם הוא העלאה, וכנ"ל שרזא דקורבנא עולה עד רזא דא"ס, אלא שההעלאה היא בשביל ההמשכה, לפי שתכלית הכוונה היא בענין ההמשכה דוקא, שזהו"ע חסד חפצתי ולא זבח (כנ"ל), אבל ענין ההמשכה שבקרבנות נעשה ע"י מנחה ונסכים (בעולה ע"י מנחה ובזבח ע"י נסכים)⁴⁸, ולא ע"י הקרבנות (זבח) עצמם, משא"כ בתמידין נעשה ענין ההמשכה ע"י התמידין (קרבנות) עצמם, שזהו שע"י התמידין נעשה ענין הפרנסה, רעיתי מפרנסתי, שהו"ע המשכת האור למטה דוקא. וזהו שעמידת העולם הוא על קו העבודה, ענין הקרבנות, אף שחסד חפצתי ולא זבח, כי עמידת העולם הוא בעיקר ע"י הקרבת התמידין, שעל ידם נעשה המשכת האור למטה דוקא, כנ"ל.

וזהו תפלות כנגד תמידין תקנום, תמידין דייקא, לפי שענין התפלה הוא לא רק באופן שתכלית ההעלאה היא בשביל ההמשכה, כמו בקרבנות סתם, אלא באופן שבתפלה עצמה ישנו ענין ההמשכה למטה, כמו בתמידין. והענין בזה, שלאחרי המס"נ דק"ש שהו"ע ההעלאה⁴⁹, ישנו עיקר ענין התפלה שהוא ח"י ברכאן דצלותא, ברוך אתה הוי' כו', שזהו"ע המשכת אלקות למטה בבחי' מלך העולם, ועד למצות התפלה כפשוטה שענינה בקשת צרכיו⁵⁰, רופא חולים ומברך השנים כו', היינו, שיומשך האור למטה לשנות הנבראים מכמות שהם שיתרפא החולה וירד הגשם משמים לארץ ויולידה ויצמיחה⁵¹. וזהו שתפלה היא בכלל גמילות חסדים, כמ"ש גומל נפשו איש חסד, לפי שעל ידה נעשה המשכת האור למטה דוקא, כמו בגמ"ח.

ויש להוסיף ולבאר מה שענין זה שתפלה היא בכלל גמ"ח נלמד ממ"ש גומל נפשו איש חסד, נפשו דייקא, דהנה, נפש היא מדריגה היותר תחתונה מכל הבחי' דנר"נ ח"י, וכדאיתא בכתבי האריז"ל⁵² בפירוש הכתוב⁵³ נפש כי תמעול מעל, שדוקא הנפש היא החוטאת. ואף שאיתא

(46) רמ"א או"ח ס"ו ס"א.

(47) ראה גם סה"מ תרס"ה ע' קמד.

(48) ראה ברכות יד, סע"ב. לקו"ת שלח מ,

סע"א ואילך. מב, א ואילך. ובכ"מ.

(49) לקו"ת שם. ובכ"מ.

(50) רמב"ם הל' תפלה פ"א ה"א-ב.

(51) תניא קר"א קנה, א.

(52) ראה ספר הגלגולים הובא בנצור"א

לזח"כ נד, ב. וראה גם זח"ג טז, א.

(53) ויקרא ה, טו.

בזהר⁵⁴ על הפסוק⁵⁵ נפש כי תחטא, שאורייתא וקוב"ה תוודהין עלי' ואמרי נפש כי תחטא, היינו, שאפילו בבחי' נפש יש תמיהה איך אפשר שיהי' ענין של חטא⁵⁶, מ"מ, לאחר התמיהה שבדבר, שייך ענין החטא בבחי' נפש דוקא⁵⁷. וזהו גם מש"נ לכפר על נפשותיכם, ועד"ז מצינו באגרת התשובה שאדמו"ר הזקן כותב כמ"פ הלשון נפש דייקא, וכמו⁵⁸ כל בעל נפש החפץ קרבת ה' לתקן נפשו כו' כל לב יודע מרת נפשו⁵⁹, וכיו"ב, כי, כשם שענין החטא הוא בבחי' נפש דוקא, כך גם הכפרה והתיקון היא בבחי' נפש דוקא⁶⁰. וזהו גם הדיוק במ"ש גומל נפשו איש חסד, שענין ההמשכה שבתפלה (שלכן התפלה היא בכלל גמ"ח) היא עד למטה מטה ביותר, אפילו בבחי' נפש שהיא היותר תחתונה.

(ה) **ועפ"ז** יש לבאר גם ענין מחצית השקל, שממנו נעשו אדני המשכן, וממנו הביאו קרבנות ציבור בכל השנה. והענין בזה, דהנה, כללות ענין הקמת המשכן בא לאחר סילוק השכינה שנעשה ע"י חטא העגל⁶¹, וענינו הוא לפעול המשכת השכינה למטה, כמ"ש⁶² ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, בתוך כל אחד ואחד⁶³, שע"ז נשלמת כוונת הבריאה שנתאוהה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים⁶⁴, ומזה מובן שכל פרטי הענינים שבמשכן קשורים עם ענין ההמשכה למטה דוקא. ועד"ז בנוגע לקרבנות שהם ענין הכי עיקרי בהמשכן, כמשנת"ל שאף שענין הקרבנות הוא העלאה, מ"מ, התכלית בזה היא ההמשכה למטה דוקא, ובפרט בתמידין שבהם גופא ישנו ענין ההמשכה למטה. ולכן נאמר בכל הקרבנות ריח ניחוח, דריח הוא העלאה, וניחוח, מלשון נחות דרגא⁶⁵, הוא ההמשכה שנעשית ע"י העלאה זו. וזהו גם תוכן ב' הענינים שבמחצית

(54) ח"ג טז, א. וראה שם יג, ב.
 (55) ויקרא ד, ב.
 (56) ראה גם ד"ה באתי לגני תשי"ג פ"ב (תו"מ סה"מ שבט ע' רפו ואילך).
 (57) ראה גם רמ"ז ר"פ משפטים. מאמרי אדה"ז תקס"ד ע' קו. סה"מ תרל"ג ח"א ע' נ. תרנ"ה ע' נד. ועוד.
 (58) תניא אגה"ת פ"ג.
 (59) ע"פ משלי יד, י.
 (60) ראה שיעורים בספר התניא לשם (ע' 942 הערה 10).
 (61) ראה רש"י תשא לא, יח. לג, יא. ועוד.
 (62) תרומה כה, ח.
 (63) הובא בשם רז"ל בלקו"ת ר"פ נשא כ, סע"ב. ובכ"מ. וראה ראשית חכמה שער האהבה פרק ו קרוב לתחילתו (ד"ה ושני פסוקים). אלשיך תרומה כה, ח ("שמעתי לומדים"). של"ה סט, א. רא, א. שכה, ב. שכו, ב. וראה לקו"ש חלק כו ע' 173 הערה 45.
 (64) ראה תנחומא בחוקתי ג. נשא טז. ב"ר ספ"ג. במדב"ר פ"ג, ו. תניא רפ"ו. ובכ"מ.
 (65) ראה לקו"ת פינחס עו, א. ובכ"מ.

השקל, שממנו הביאו קרבנות, וממנו נעשו אדני המשכן, שבזה מודגש שגם ענין ההעלאה שבקרבנות עד לתכלית העילוי דרזא דא"ס, קשור עם ענין ההמשכה למטה ביותר שבאדני המשכן, שהם חלק היותר תחתון שבמשכן שעל ידו נעשה החיבור עם קרקע המשכן, שמורה על ההמשכה למטה מטה ביותר, וכנ"ל שענין האדנים בספירות הו"ע ספירת המלכות, שנקראת בשם שכינה, ע"ש ששוכנת ומתלבשת בתחתונים דוקא⁶⁶.

(ו) **ויש** להוסיף ולבאר הענין דמחצית השקל בעבודת האדם, שזהו ע"ד הענין דגומל נפשו איש חסד, שזהו"ע עבודת התפלה שהיא בכלל גמ"ח (כנ"ל). ויובן בהקדם הדיוק⁶⁷ במ"ש זה יתנו מחצית השקל גו' עשרים גרה השקל, דלכאורה, כיון שצריכים ליתן רק מחצית השקל, למה נזכר בכתוב הסכום של שקל שלם, עשרים גרה, ולכאורה הול"ל זה יתנו מחצית השקל עשר גרה. ומבואר בזה⁶⁸, שעשרים גרה רומז על ב' בחי' עשר שבנפש האדם, עשר הכחות של חלק הנשמה המלובשת בגוף שהם בבחי' גליא, ועשר הכחות של שורש ומקור הנשמה שהם בבחי' סתים. וזהו מ"ש זה יתנו מחצית השקל גו' עשרים גרה, שע"י העבודה דנתינת מחצית השקל, שזוהי העבודה בעשר הכחות שבבחי' גליא דהנשמה, נמשכים מלמעלה גם עשר הכחות שבבחי' סתים. ונמצא, שמחצית השקל הו"ע גומל נפשו איש חסד, היינו, שגם בנפשו, בחלק הנשמה המלובשת בגוף, ובזה גופא בבחינת נפש שהיא הבחי' היותר תחתונה, בחי' רגל שבנשמה, יומשך משורש ומקור הנשמה, בחי' הראש שבנשמה⁶⁹.

(66) ראה אוה"ת תשא ע' א'תתקז. סה"מ
תרל"ד ע' קל. תרנ"א ע' קכג.
(69) חסר סיום המאמר (המור"2).

(66) תניא פמ"א (נו, ב) ופנ"ב (עב, ב).
(67) ראה סה"מ תרל"ד ע' קכז. תרנ"א ע'
קיט. ובכ"מ.